

9 miljoen frank?

Nee, 9 miljoen euro!

Eénentwintig december 18 u

Ik zit tv te kijken met gesloten ogen. Ik ben dus in slaap gevallen en plots schrik ik wakker door applaus en geroep. Ik trek mijn linkeroog open - mijn rechter is wat lui - en zie plots op het scherm een getal oplichten:

8.907.834...

Nog half verdwaasd vraag ik aan mijn vrouw: “Vrouw, zijn dat de uren dat ik ooit gewerkt heb?” Haar antwoord is direct: “Van Gent, dan zou dat eerste puntje een coma zijn!” Dat heb ik niet gehoord en vraag of het ‘frankskes’ zijn maar haar antwoord dat het ‘EURO’S’ zijn van de ‘**Warmste week tegen de eenzaamheid**’ doet mij uit mijn zetel glijden.

Ik reken direct om en kom op 356.313.360 oude Belgen. Wow, ik ben klaar wakker. Dat zijn 30 huizen, 225 auto's, 118.770 vinkenkooien, ... vinken. Ik voel mij duizelig, allee... 'gelddronken'. Mijn madam vraagt wat er is en mijn antwoord is: “Vrouw, ik voel mij plots heel, heel eenzaam. Geef mij een

blad wit papier, een dikke stift en lakskes. Geen Blankenberge meer maar 'een warme week of zes Spanje', olé.

Ik schrijf in grote hoofdletters: 'HELP, IK BEN HEEL EENZAAM' en daaronder mijn bankrekeningnummer, plak het papier voor de venster en wacht geduldig af tot de eerste storting op mijn bank-app verschijnt, hoho.

Tweeëntwintig december 10 u

Nog steeds geen + op mijn rekening, maar de bel gaat. Ik neem mijn portefeuille en doe open na eerst tegen mijn vrouw gezegd te hebben: "Steekt eu wig." Voor mij staat een generatiegenoot en zegt: "Meneere, ik heb hier een lidkaarte van den Okra. Het roze formulierke hangt er aan, uwen numero ek al ingevuld. We verwachten eu volgende week in het OCP. Welkom." Mijn madam heeft alles gehoord en zegt: "Da go nie deure, ge zoed eu nogal amuseren mee al da vrouwvolk..." En de bel gaat opnieuw.

Hopelijk iemand die het begrepen heeft maar nu staan er drie redders aan de deur. Eén steekt mij een folderke in de hand ('De Wachttoeren') en zegt: "Meneer, wij komen u uit uw eenzaamheid halen. Stort alle maanden een bedrag op ons rekening en ge zult niet meer eenzaam zijn, maar armer..."

Ik leg hen uit dat het eigenlijk omgekeerd moet gaan. Dat zij op mijn rekening moeten storten. Maar plots keren ze hun kar en verdwijnen naar de gebuur die Mo... noemt. Ik denk: "Ze zullen nogal 'n een gang gaan." Hoho.

Een week later doe ik een evaluatie van mijn actie: mijn bel doet het niet meer, ik ben lid van zes clubs waaronder een brei- en naaiclub... hela, met draad hé. En mijn rekening staat in het rood. Neenee grapje, dit is een onecht verhaal, mijn eerste... Maar wat ben ik blij dat ik niet echt eenzaam ben.

Ik wens de 276 organisaties die die strijd aanbinden veel succes want eenzaamheid is geen pijntje dat kan verholpen worden op één dag of met een pilleke.

Eenzaamheid is een 'emotie', isolement een 'situatie'. Er is dus verschil tussen alleen zijn en je alleen en eenzaam voelen! Alleen zijn kan ook een positieve ervaring zijn. Wat niet kan gezegd worden van 'je eenzaam voelen'. In de verste verte niet ! Het is soms een zichtbare, maar steeds meer een onzichtbare vorm van emotionele en fysieke pijn met vele achtergronden en redenen van ontstaan. Iedereen denkt de reden te kennen maar studies hebben uitgewezen dat alleen een goede doelgerichte aanpak kans heeft op succes. En daar is geld voor nodig want het is een snel stijgende moderne kwaal. De tol van de vooruitgang!

Tijdens mijn jeugd jaren heb ik weinig of geen 'eenzame mensen' ontmoet, wel 'eenzaten'. De burens en families zaten bijna dagelijks samen en er was een sociale controle zonder dat dit een naam had. Ze noemden dat 'voor elkaar zorgen'. De jongeren bleven voor de ouderen zorgen en namen die binnen zoals men dat noemde. Rusthuizen waren een uitweg als het echt niet anders kon. De snelle evolutie van onze welstand, soms valse welstand, heeft er voor gezorgd dat deze vorm van zorg in veel gevallen moet uitbesteed worden voor een prijs die voor de meesten een aanslag is op hun zuur verdiende bezittingen.

Een home is de normaalste zaak geworden. Vaak een oord van eenzaamheid voor sommigen waarvan vooruitgang en gejaagd leven de grote schuldigen zijn. Maar spijtig genoeg zit de jeugd ook in de hoek waar de klappen vallen.

Sociale media zijn helemaal niet sociaal maar werken vervreemdend. Sommige jonge mensen kennen hun familie of burens niet meer. Alleen nog bv's en gelijkgestemden van het kleine schermke... De volgende stap is vervreemding en isolatie, de laatste halte naar eenzaamheid. Maar zo is het, zal het blijven en gelukkig zijn er ook nog velen die deze weg niet bewandelen.

Ik hoop dat de opbrengst van de duizenden initiatiefnemers van 'de warmste week' de 276 organisaties een steun kan zijn en ze veel 'eenzamen' kunnen redden uit hun lijdensweg die o zo moeilijk te traceren is. Ik val mogelijks iedere week in herhaling als ik schrijf dat wij blij mogen zijn vinkenier te zijn. We zijn dagelijks bezig met ons vinken en moeten van 1 april tot eind augustus op stap naar de zettingen.

We blijven bezig en het sociaal contact houdt ons scherp, het nodige vochtgehalte wordt tijdig bijgevuld en... we kunnen, mogen eens buiten, hoho. De Vlaamse zangers Will Tura en John Larry hadden ons tijdig verwittigd in hun liedjes: 'Ik ben zo eenzaam zonder jou' en 'Alleen, duizend eenzame nachten'. Maar ja, luisteren en tegelplakken terzelfdertijd is moeilijk. Komt goed!

Oostzele 1947

Ten huize de familie Flor en Zulma is er op een morgen veel gezocht, gekreun, gepuf, ja ja , neenee te horen... en plots een geblèt van een baby. Bert Bellaert is ter wereld gekomen.

Drie kilo negenhonderdvijftig, éénenvijftig centimeter groot en alles der op en der aan.

Pa gaat hem aangeven op het gemeentehuis en neemt de facteur en de melkboer mee als getuigen. Neenee, zonder bijbedoelingen... Tien uren later rollen ze buiten uit het vinkenlokaal, zo was het... Een week later is het nieuws rond in de familie en komen de tantes en zatte nonkels kijken naar de aanvulling van de stamboom. Ma is zeer positief over Bertje want hij weent nooit, eet en k.kt goed, echt de baby die iedereen wenst.

En toch vinden de bezoekers met de zelf gebreide cadeautjes dat er iets opvalt aan Bertje. Hij staart hen aan alsof hij al scherp kan zien en de wijsvinger van zijn rechterhand staat recht en maakt steeds kleine bewegingen net alsof hij iets tekent of schrijft. Ma en pa reageren daar niet op en zeggen dat ze jaloers zijn.

De champetter, facteur en pastoor komen ook op bezoek en zijn op de hoogte van het geroddel en geven hun relaas. De ene zegt dat hij al contreventies aan het schrijven is, de andere dat hij dirigent van de fanfare gaat worden, de pastoor maakt vele kruistekens en die donkere kijkers doorboren hem... niet geschikt om misdienaar te worden is zijn besluit. Bert zit een jaar later in zijn park en nog steeds blijft hij met dat rechtervingerke over de bodem wrijven. Hij kan lang naar iets of iemand kijken zonder te verpinken. Eigenlijk wel een beetje beangstigend.

Als em vijf jaar is, mag em naar de kleuterklas bij zuster Hortensia, de schrik van de school en ver daarbuiten. Haar voornemen is om dat kijken en vingertekenen voor eens en voor altijd de nek om te wringen. Ze zet hem regelmatig in de hoek, trekt aan zijn oren of tikt met een regel op zijn vinger. Maar niets helpt, hij laat geen traan en vliegt finaal achteraan in de klas op een bank met een lei en een griffel.

Bertje zit de ganse dag te staren, te tekenen, afvegen en weer te tekenen. Spelen met de andere kinderen is er niet bij. Hij vereenzaamt daar achteraan op zijn bank. Maar het kan hem worst schelen. Want hij kan doen wat hij het liefste doet: observeren en portrettekenen. Lang leve de non, hoho.

In het eerste studiejaar van hetzelfde laken een broek want Hortensia is goed bevriend met de hoofdleraar van de jongensschool en ze heeft Bertje zijn kader al opgehangen: achteraan zetten met een potlood en papier en binnen houden tijdens de speeltijd want die jongen is niet normaal. Meester Polfliet bijt en samen drinken ze een borrel en roken ze een sigaar op de goede afloop. Meester Raveel van het eerste studiejaar wordt gebrieft en Bertje zit weer achteraan met potlood en papier, eenzaam en verlaten. Bertje vereenzaamt nog meer, speelt niet met de buurtkinderen, voetbalt niet... staat aan de kant en vraagt zich af: "Wat heb ik verkeerd gedaan?"

Bert zit de hele les te tekenen, te staren, te schrijven en te rekenen. Allee, hij is een voorbeeldige leerling. Zijn leren schrijven gaat veel sneller dan bij de rest, rekenen is een fluitje van een cent en hij heeft nog tijd over om te tekenen. Met andere woorden: hij is zeer slim en handig. Meester Raveel valt van de ene verbazing in de andere als hij toevallig een tekening te zien krijgt van de verstoteling.

Het is een portret van hem en hij gaat voor de spiegel staan; net een zwart-wit foto tot in de details afgewerkt. Hij is van zijn melk want hij is ook hobbykunstschilder maar dat van Bert is buiten proportie: een groot talent! Hij spreekt er Bert over aan na de klas en deze doet zijn verhaal en toont meerdere portretten van zijn klasgenoten. Nog vijf te gaan en het is een klasfoto.

De meester krijgt compassie en schaamte, voelt zich bedrogen door zijn baas en besluit zijn andere collega's in vertrouwen te nemen. Want ook zij zijn regelmatig slachtoffer van de rokende, drinkende en omhoog gevallen directeur. Bert wordt ook in de tweede, derde en vierde achteraan gezet, maar wordt goed gesoigneerd door de meesters. Hij heeft alle tekenmateriaal ter zijne beschikking en tekent iedereen van de klas. Eigenlijk iedereen van de hele school. Tot groot ongenoegen van het opperhoofd en de non zijn de rapporten altijd optimaal; hij is overal de primus in.

Thuis maakt hij zijn tekeningen op de achterkant van behangpapier want tekenpapier is te kostelijk. Maar geen probleem want het is de behangtijd en iedereen heeft al eens een rol te veel. Ook na de zettingen zit hij te krabbelen in het lokaal. Als er een onbekende komt spelen staat hij erop, zeker weten! Hij bewaart al zijn kunstwerken in een oude valies onder zijn bed. Buiten zijn pa, ma en meester Raveel hebben weinigen zijn grote collectie gezien; honderden koppen met naam en datum.

Vrijdagavond 20 u

Beenhouwersvrouw Madeleine komt roepend en schreeuwend de straat op gelopen. De tooghangers van het vinkenlokaal er rechtover snellen ter hulp en vinden de beenhouwer Dikken Dille bloedend aan het hoofd achter zijn toog. Hij is net voor sluiten overvallen, neergeslagen, het schof is leeg en Madeleine heeft oog in oog gestaan met de overvaller, heeft hem goed gezien maar kent hem niet. Door haar geschreeuw heeft hij het hazenpad gekozen en is verdwenen. Niemand heeft iets gezien. De champetter - die nu juist toevallig, hoho - aan de toog zat, belt de hulpdiensten en maakt een gedetailleerd verslag op. Allee, meer een geïntoxiceerd.

Het nieuws loopt als een vuurtje en meester Raveel spreekt Bert daarover aan. Samen gaan ze naar de nog getraumatiseerde Madeleine en leggen haar een schrift voor van Bert met alle soorten ogen, monden, oren, neuzen... alles van zijn hand. Beetje bij beetje verschijnt op het blad een

robotfoto en Madeleine slaat terug in paniek als ze het resultaat ziet: “Het is hem, zeker weten!” Maar de vraag is: “Wie en waar is hij?” Bert ligt in zijn bed en de robotfoto laat hem niet los... en plots weet hij het, neemt zijn valies en begint daarin te zoeken. Bingo, hij heeft hem gevonden. De kop van een liefhebber die hij daar nog nooit had gezien die hij tekende in het vinkenlokaal een paar weken geleden na de zetting.

‘s Anderendaags legt hij die voor aan meester Raveel en de champetter en samen doorbladeren ze de inschrijvingsbriefjes van de bewuste zetting en... weer bingo. De naam is bekend en drie uur later wordt de man uit een buurgemeente in de boeien geslagen en hij bekent. De eenzame, eenzaam, rare gast... wordt plots de held van het dorp en iedereen wil met hem op foto in de gazet. Maar Bert houdt de boot af. Alleen meester Raveel krijgt de eer want hij zag het goede en talent in hem. Al de rest was er dik naast.

Bertje werd Bert en tewerkgesteld bij de rijkswacht als tekenaar van robotfoto’s.

Meester Raveel introduceerde hem in het kunstenaarswereldje in het Latemse en zijn portretten werden tentoongesteld en verkocht. Bert is er niet rijk van geworden maar heeft wel bewezen dat ‘iets anders zijn dan de rest’, die zichzelf als ‘de standaard’ aanzien, niet mag aanzien worden als ‘niet goed’.

Diegenen die zogezegd gezegend op de wereld kwamen, moeten het dikwijls afleggen tegen de ‘minder gezegende’. Oordelen mag maar veroordelen is een erge misstap.

Voor de duidelijkheid: “Ik ben niet eenzaam, maar ben triestig dat ik geen vogel heb van 600.”

Ik ga een bordje voor mijn venster zetten met daarop: ‘Ik zoek een gratis vogel van 600’. Wie weet belt er iemand aan?

HOE ZO, NIEMAND...?

Lucien van Gent

(bronvermelding fotomateriaal: <https://www.google.com/search>)